

[Tove Jørgensen.]

sandelig ved at komme langt ud med sparekniven.

15 mill. kr. er det, der skiller ministerens forslag fra det, der blev stillet af fru Karen Thurøe Hansen, fru Ebba Strange og mig selv. 15 mill. kr. og ikke 29 mill. kr., det var det, man sparede med septemberforligsløven.

Hvis socialministeren godkender venteafdelingerne i København, så bliver der tale om en statslig refusion, der i 1977 vil andrage 26 mill. kr. alene i Københavns kommune ifølge Københavns kommunes budget for 1977. Så er der ikke nogen besparelser tilbage, men derimod en dårligere løsning på problemerne, så har vi først for alvor fået gemt pensionisterne væk, ikke blot for gennemsnitlig 8 måneder, men på livstid. Hvis disse afdelinger får plejehjemsstatus, så har vi nemlig ingen garanti for, at der er andet end én vej ud af dem, og det er med benene først. Så mangler vi kun aktiv dødsbistand til at have målet fuldt.

Jeg har beskæftiget mig lidt med antropologi, og en indikator for degeneration af et samfund er, at det ophører med at tage sig af sine gamle. Jeg vil undlade at drage konklusionerne af dette.

Den løsning, vi her tilbyder, hverken kan eller må vi være bekendt. Denne udsigt vil hænge som en trussel over alle de ældres tilværelse; de vil ikke trygt kunne lade sig indlægge på hospitalerne; de vil angst se den tid i møde, hvor de måske ikke længere kan klare sig selv.

Ministerens forslag svarer end ikke til det, Socialinspektørforeningen foreslog, for den skelnede ikke mellem enlige og gifte pensionister.

Det er rigtigt, at ægtefællerne vil få en mindre forhøjelse af pensionen, men der er ingen garanti for, hvordan beskatning og boligsikring bliver, for det blev jo slet ikke afklaret tilstrækkeligt under udvalgsarbejdet. Resten vil blive overladt til den enkelte kommune og dens økonomiske formåen og sociale holdning.

Jeg vil heller ikke undlade at drage mediernes ansvar frem i denne sag. Hvis man på nogen måde vil fremhæve ministerens forslag som en rimelig løsning på problemerne uden at bringe de reelle advarsler, der nødvendigvis må lyde, så gør man sig skyldig i en meget stor forsyndelse over for ytringsfriheden og deltager i en tilsløring af nogle uhyggelige sociale til-

stande, der ikke vil komme til at stå uimodsagt, hvis de kom til offentlighedens kendskab.

Jeg må derfor anbefale, at man som allerminste minimum stemmer for ændringsforslagene.

Albertsen (S):

Man fristes til at stille det spørgsmål til den sidste ærede taler fra det kommunistiske parti, hvad det egentlig er for interesser, man her forsøger at varetage. Er det de ældres? Er det de pårørendes? Er det bestræbelser på at orientere på saglig vis? Eller er det et led i en lang kæde af initiativer, hvor man søger at tilspidse situationen i forholdet mellem klienten og fællesskabet? Det må klart karakteriseres som et forsøg på at gøre de ældre og de pårørende forskrækkede og bange for den sociale lovgivning og for den sociale service.

Det har jeg haft lejlighed til at opleve på det seneste, hvor det på baggrund af en strøm af forkerte oplysninger og forkerte holdninger bliver udlagt som, at sådan er det i dagens samfund. Fru Tove Jørgensen ved, eller burde vide, at sådan er det ikke. Mange af de påstande, der er blevet fremsat her fra talerstolen, svarer simpelt hen ikke til kendsgerningerne.

Det, der her skal tages stilling til, er 2 ændringsforslag, dog ikke af de oprindelige tre initiativtagere, for der er kun to af dem, der nu står bag ved ændringsforslagene. Stående heroverfor har vi i udvalget stort set i enighed fundet frem til en holdbar og brugbar løsning af de problemer, vi var konfronteret med.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at da vi oprindeligt gennemførte denne besparelse, var det for mit eget vedkommende ikke med nogen særlig god samvittighed. Jeg lagde ikke skjul på det, og jeg opfordrede dengang ministeren til at følge den praksis, der ville blive resultatet af den vedtagne besparelse. Det skete, og erfaringerne og den pressede debat og interesse, der har været fra forskellig side, er nu resulteret i, at vi står over for at skulle tage standpunkt til noget, som jeg med god samvittighed kan stemme for. Det indebærer en række forbedringer, det indebærer en række garantier for, at vi får en løsning på et prekært og ubehageligt problem. Det betyder en merudgift eller mindre besparelse, om man vil, på 5 mill. kr.

Jeg vil grene sige noget om en enkelt ting, som blev nævnt fra fru Tove Jørgensens side, og som også gik igennem nogle af passagerne